

[Socialministeren.]

spørgsler til Ministeren, paa hvilke Svar er afgivet, og desuden har vi i Ministeriet i den forløbne Tid gennemgaaet Forslagene paa ny, dels paa Foranledning af Forhandlingerne her i Rigsdagen, dels paa Grund af den Kritik af Enkeltheder i Socialreformen, der er fremsat paa Møder eller i Artikler af sagkyndige eller interesserede, og som Følge heraf har vi ladet udarbejde en Del Ændringsforslag, dog ingen af større principiel Betydning, Ændringsforslag, som straks kan tilstilles Udvalget, naar dette er blevet nedsat.

Derimod har jeg af praktiske Grunde undladt at lade disse forskellige mindre Ændringer indføre i Socialreformen allerede nu og fremsætter altsaa disse forskellige Forslag i uforandret Skikkelse. For det første, fordi Ændringerne ikke vedrører Forslagenes Principper og Retningslinier; for det andet for at undgaa betydelige, paa det nuværende Trin af Sagen temmelig urimelige Trykningsudgifter; for det tredje, fordi det var et underligt Tidspunkt at udarbejde nye Forslag, naar Folketingsudvalget var midt i sit Arbejde og endda ikke havde naaet at konferere med Ministeren om Enkeltheder; og for det fjerde, fordi det er mit Haab, at man ikke igen i Aar vil gaa til en egentlig Førstebehandling efter de meget omfattende Forhandlinger, der har fundet Sted de foregaaende 2 Aar, men at man, ligesom det forleden fandt Sted med Hensyn til det fjerde Forslag om Arbejdsløshedsforsikring og Arbejdsanvisning, vil lade ogsaa disse Forslag gaa i Udvalg til fortsat Behandling straks efter en formel første Behandling — ikke fordi jeg ikke kunde have Interesse i rent personlig at faa en Diskussion paa ny, men jeg tror, at Udbyttet af denne ikke vilde staa i Forhold til den anvendte Tid, og desuden vilde jo Tiden for Udvalgets Arbejde derved kunne indskrænkes betydeligt.

Men den Omstændighed, at Lovforslagene, altsaa væsentligst af praktiske Grunde, fremsættes uændrede, betyder ikke, at Regeringen venter, ikke en Gang at jeg ønsker, at det endelige Resultat af Forhandlingerne i alle Enkeltheder skulde blive det af mig fremsatte Forslag, men altsaa særlig, at det efter det Trin, Forhandlingerne i Folketingsudvalget befandt sig paa ved Rigsdagssamlingens Slutning, er naturligt at lade disse Forhandlinger skride videre paa det givne Grundlag.

Men, kan og vil man spørge, er der

da ikke Grund til at tage Hensyn til Indflydelsen af de siden Forslagenes første Fremsættelse indtrufne Krisetilstande og Valutasvingninger, og hvorfor har Ministeren ikke taget disse Hensyn paa Forhaand, da han jo maa kunne sige selv, at han i en Krisetid med et stærkt Prisfald ikke vil kunne forvente at faa bevilget den i 1929 foreslaaede Merudgift af 13 Mill. Kr.? — eller rettere for Statens Vedkommende 26 Mill. Kr. med en Besparelse for Kommunerne paa 13 Mill. Kr., men dog altsaa som Nettoresultat en Merudgift for det offentlige paa 13 Mill. Kr.

Jeg vil dertil svare, at jeg naturligvis har overvejet disse Forhold, men at det netop, hvor det drejer sig om en Sociallovgivning til Forskel fra anden Lovgivning — eller, hvad der er det samme, hvor det drejer sig om at sikre et Eksistensminimum i Modsætning til blot at yde en eller anden i sig selv rimelig Støtte, der maaske kunde undværes —, altsaa særlig ved Lovgivning om offentlig Forsorg gælder, at den vil blive dyrere i en Krisetid med øget Arbejdsløshed, Fattigdom og Elenighed end under nogenlunde normale Forhold.

Endvidere mener jeg, at det, som Samfundet nu en Gang er, vil være nødvendigt i en Krisetid at tage to Hensyn: dels at være forsigtigere med de offentlige Tilskud til Personer, som ikke kan siges i egentlig Forstand at trænge til Hjælp — medmindre det af almene Samfundshensyn vil være klogt alligevel at træde til, saasom overfor Børneløvgivningen og Dele af Sygelovgivningen —, og dels at indføre prisregulerende Bestemmelser, der sætter Hjælpen i Forhold til det stigende eller synkende Prisniveau for Livsfornødenheder.

I førstnævnte Henseende vil det være rimeligt at undersøge og lempe de offentlige Tilskud til Arbejdsløsheds-kassemedlemmer paa de højere Indtægtstrin, at gennemgaa de forskellige Fradragsregler og at overveje, om der maaske ogsaa paa andre Punkter, særlig i Forsikringslovgivningen, kan være Tale om at lempe Takster eller Tilskud, hvor dette menes at kunne gøres uden Skade for de daarligst stillede eller for Bestemmelsernes Formaal, og i sidstnævnte Henseende vil det være rimeligt at overveje Indførelse af en almindelig, paa Forsikringslovgivningen virkende Prisreguleringsbestemmelse, der da i Kraft af Sammenhængen mellem denne Lovgivning og Forsørgelseslovgivningen efter Socialreformen, hvis Ydelser jo i Modsætning til nu er sat i Forhold til de forsikringsmæssige